

בשני עמודים אלה, שהוכנו בשתוף פעולה עם עורכי דין ידועים, נעשה נסיון להבהיר לקורא את המשמעות המעשית של סעיפי החוק.

הדוגמאות הניתנות הן דמיוניות. אחדות מהן עשויות להעלות חיוך על שפתי הקורא. חיוך זה אינו במקומו. יתכן מאד שכמה מן הדוגמאות אינן יכולות לקרות במציאות. אולם לא זה העיקר. העיקר הוא שהן אפשריות על פי החוק — ושכנסת ישראל עלולה להקלק חוק לפיו אפשר לרדוף במקרים כאלה בצורה כזאת. הדוגמאות אינן ניתנות כדי להטיח האשמות בפני המנסחים. או לעורר רוגז עקר. הן ניתנות מתוך כוונה בנה למנוע את אישור הצעת-החוק בצורתה הנוכחית, ולעורר את חברי הכנסת למחשבה נוספת. ויתכן גם שמשורר משפטים המוציא מתחת ידיו הצעת-חוק כזאת אינו מתאם למשטר דמוקרטי.

החוק אינו מגדיר מהו מצב של מלחמה. שום הכרות מלחמה לא נעשתה עליידי מדינת ערב נגד ישראל, שום הכרות מלחמה לא ניתנה עליידי מדינת ישראל נגד מדינות ערב. המקום היחיד בו הוכר מצב מלחמה הוא, כנראה, צרור הסכמי שביתת הנשק. אין ספק שהמחוקק מתכוון לומר שהמצב הנוכחי, ששום סוף אינו נראה לו, הוא מצב של מלחמה. פשר הדבר שאין חוק זה מתכוון לתקופת זמן מוגבלת בקצרה, אלא מבקש ליהפך לתופעה קבוע במדינת ישראל.

הנסיון שווה, איפוא, לפשע עצמו — גם כשהמחוקק הוא מאסר עולם או מיתה. שלושה צעירים קטרו קשר להפיל בכוח הנשק את הממשלה הנוכחית, כדי להקים משטר הנראה להם יותר — אולי משטר סוציאליסטי, אולי משטר כנעני, אולי משטר שיבצע את רעיונות אורי צבי גרינברג. הם פרסמו כרוז, קנו אקדח וחצי תריסר כדורי רים. זהו נסיון — ומחירו כמחיר מרד מזוין אמיתי של מחתרת המונה מאות חברי רים מזוינים. לפי סעיף 16 העונש המקסימלי הוא מיתה, העונש המינימלי מאסר של 7 שנים.

לשלושה צעירים הללו היו חברות. כמי הגם של צעירים, התפארו בכונותיהם בפני חברותיהם. החברות צחקו, ואולי חשבו שהבי ריהן גבורים גדולים. הן לא רצו לתתנה המשרה הקרובה ביותר כדי להודיע על המזימה הנוראה. המחוקק מרחם עליהן. אין הוא קובע להן עונש מיתה. מאסר עולם מספיק להן. אולם אם נמצאו אשמות בסעיף זה, הרי אין השופט יכול לתת להן עונש של פחות ממאסר שבע שנים.

צד ברברי במיוחד בסעיף זה הוא כי אין הוא מוציא מן הכלל גם את אביו, אמו, אשתו, בנו או בתו, של העבריין. אפילו החוק הפלילי הפלשתינאי עשה זאת. בסעיף 26 הוא זוכה את הקרובים גם כשתגנו ל-עבריין מקלט ועזרה ממשית. הצעת-החוק הישראלית מענישה אותם על "ידיעה" בלבד.

שלושת הצעירים הגילו לא הספיקו אפילו לעשות את המעשה הנורא. הם לא קנו את האקדח. הם רק "גמרו בנפשם" לעשות זאת. הם גילו החלטה זאת כשפנו לחבר רביעי, על מנת לגייסו, הם הדביקו על הקירות כרוז, או כתבו מכתב לאחוז העתונים, בו הם מודיעים על כוננתם לשנות את סדרי השלטון במעשי אלימות. זה מספיק. 20 שנות מאסר מובטחות להם.

נטורי קרתא פירסמו באתר מעתניהם מאמר הדורש לבצע את החלטת או"ם בקשר לבינאום ירושלים. הם שלחו נציג שניהל תעמולה ברוח זו במסדרונות האומות המאוחדות. הדין: מיתה, ושום שופט אינו רשאי להעניש אותם בפחות משבע שנות מאסר.

מפלגה פוליטית הגיעה לכלל מסקנה שהי שלום עם מצרים הוא כל כך חשוב עד שכדאי לחתור, למטרה זו, על כמה קילומטרים מרובעים מאדמת הנגב. לפחות שבע שנים. מנהיג פוליטי מפורסם סבור שמשנה שרת טעה כשהחליף שטח גדול ליד חברון תמורת שטח אחר במשולש. הוא מנהל תעמולה ועושה מעשים כדי לגרום לביטול החליפין. משמע שהוא עושה מעשה שכונתו להוציא מרבונות ישראל את כפר סיריה. לפחות שבע שנים.

סטודנט ישראלי נכנס בשיחה בבית קפה פריסאי עם צעיר ערבי מקהיר. תוך כדי שיחה אמר, שלדעתו, ערביי ישראל שונאים את הממשלה, ושהם כולם גיסי חמישי. הידיעה לא היתה נכונה. אולם בעיני החוק אין כל הבדל בין ידיעה נכונה או בלתי נכונה. הידיעה אינה סודית — סקידי ממשלת ישראל עצמם הביעו לא פעם דעה זו, שפורר סמה בעתונות. אולם הידיעה היא לטובתו של האויב. היא עוזרת לו במלחמתו הפסיכולוגית, בי שידוריו, ואולי גם בתכנונו הצבאי.

1. בחוק זה —
אויב-פירוש — מי שהוא צד רוחם במלחמה נגד ישראל, ראל כל עוד לא נסתיימה אותה המלחמה, בין שיש פעולות איבה ובין שאינן.

4. הקושר קשר לעבור עבירה שהיא משע לפי חוק זה, או מנסה לעבור עבירה כזאת, דינו — כדון עושה העבירה.

5. מי שידע, כי אדם פלוגי מתכוון לעבור עבירה לפי חוק זה, והוא נקט כל האמצעים המתקבלים על-ידו, כדי שהעבירה לא תיעשה, או מי שהיה שותף לאחר מעשה בעבירה כאמור, דינו — כדון עובר על עבירה, אלא שאם היה ה-עובר צפוי למיתה, יהיה די-נו — מאסר עולם.

6. מי שגמר בנפשו לעבור עבירה לפי חוק זה, שדינה מיתה או מאסר עולם, וגילה החלטה זו על ידיו פעולה גדולה או פרסום, דינו — מאסר עשרים שנה.

8. מי שעשה מעשה מתוך כוונה להביא שישראל תה-די כמדינה ריבונית, או ש-שטח מסויים יצא מריבונות-תה או משליטתה, דינו — מיתה או מאסר לתקופה ש-אינה פחותה משבע שנים.

12. מי שמסר לאויב או כשבי האויב, ללא סמכות, ידיעה העלולה להיות לתו-עתה, דינו — מאסר שבע שנים.

לסטודנט לא היתה שום כוונה להזיק למדינתו הסעיף אינו מצריך כוונה כזאת. הדבר קרה בפריס, מקום שאינו נמצא בתחום שיפוטם של בתי המשפט הישראליים. בעיני החוק לא חשוב איפה היתה העבירה. העונש: שבע שנים.

בזמן היריות בירושלים הפיצה אשה היס-טרית שמועה שבבית-צפפה הרגו הלגיונרים 100 יהודים. היא ידעה שזו הגזמה. היא רצתה לעשות רושם. הידיעה יכלה לערער את רוח בני ירושלים. האשה לא רצתה לפגוע במדינה. זה לא חשוב. 10 שנים.

בטאון מפורסם פירסם תאור קודר על מצב הבטחון. התאור היה נכון, והידיעות לא היו סודיות. לבטאון היתה כוונה: להוכיח שהממשלה אינה מוכשרת למלא את תפקידה. הפרסום גרם לירידת המוראל. 10 שנים.

קבוצה של עולים חדשים, שלא ניתנה להם עבודה משך חודש ימים, רעבו ללחם. הם החליטו שיש לעשות משהו כדי להכריח את מחלקת העבודות הציבוריות להעסיק אותם. הם התפרצו למשרדה, שברו את הרי-היטים, היכו פקיד. מספיק לצורך סעיף זה.

בסעיפים אלה קבורים הרבה מאד כלבים מה זה "העם היהודי"? גועז? לאום? עדה דתית? בשום מקום בחוק הישראלי אין לו הגדרה. אין שני אנטי-סמלים בעולם המסכימים ביניהם על הגדרה תאמימה. אמר ריקאי המאמין בדת משה מכחיש בתוקף שישנו עם יהודי, ושהוא שייך לו. בעיניו היהדות היא דת. יש להניח שהרבה אורחוב סובייטיים צעירים, חברי הקוממוול, שאבו תיהם התפללו בבתי-כנסת, מסכימים לו. המחוקק הישראלי אויש לחלוטין לניכוח זה.

בימי עלילת הרופאים במוסקבה פירסם עתון אנגלי פרו-ציוני ידוע מאמר, בו אמר, בין השאר, כי כמה ארגונים יהודיים נוצלו על ידי שרות הידיעות האמריקאי לשם סינון סוכנים לברית-המועצות והדמוקרטיה הע-ממית. כמה עתונים ישראליים העתיקו כת-בה זו. הם הצדיקו בכך את העלילה, הפכו לארגונים עוינים. במובן החוקי. המפלגה הקומוניסטית וקבוצת סנה הם ארגונים עוינים במובן החוקי, וכל אחד מ-חבריהם זכאי ל-10 שנות מאסר. הוא הדין לכל אדם שישתתף באסיפת-עם או בתהלוכה חוקית של ארגונים אלה.

זאב דובטינסקי הטיף בשעתו לפינוי מדי של כל יהודי פולין. על ידי כך עודד את האנטישמים הפולניים שדרשו את גירושם. יתכן שמפלגתו היא ארגון עוין.

כל ארגון ציוני מעודד את האנטישמים באומרו ליהודים יש מולדת-בישראל, ושאלן להם מקום בכל ארץ אחרת. במובן החוקי התנועה הציונית עלולה להיות ארגון עוין.

סעיף זה חל על אדם המשבח את פעולת המפלגה הקומוניסטית בארגון הפועלים ה-ערביים, התומך בחסידי סנה במשק יד-הגנה, או המגלה את אהדתו לקבוצת הכנענים, הפועלת נגד העם היהודי בטענה שאין עם כזה קיים בכלל.

בעליבית מצא בתיבת-הדאר שלו כרוז קומוניסטי, הטוען שמרדכי אורן אשם בפ-שעים שהוטחו בפניו. בעל-הבית לא השמיד את הכרוז מיד. שלוש שנים.

בעל בית אחר השכיר חדר לקומוניסט. זה הזמין לחדרו את חבריו מבית-החרושת, ניסה לשכנע אותם שאורן אמנם פשע, בעל-הבית אשם לפי סעיף זה. לא פחות אשם בעל בית-קולנוע שהשכיר פעם אחת את אולמו לקיום אספת-עם בה נאם משה סנה.

סעיף זה מבטל בכלל את הצורך בבית משפט ובכנסת. כל חבר בארגון אשר ה-י ממשלה, כאות נפש, ללא כל הנמקה או הצדקה, מכריזה עליו בהכרזה תמית כעל ארגון עוין, יכול ללכת ישר לבית-הסוהר. שום אדם אינו יכול להוכיח שארגונו לא "עווד", "הצויק", "הסיף" לאחת מן העבי-רות הסתמיות הכלולות ב-87 סעיפיו של חוק זה.

אם הממשלה קבעה כי אגודת הצמתונים היא בלתי חוקית, מספיק להוכיח כי פלוני היה חבר או השתתף באסיפת האגודה. ה-שופט יהיה חייב להטיל עליו את העונש.

14. מי שהפיץ פוודעון יד-עות קוזבות שיש בהן כדי לערער את רוח תושבי ישראל, או בעמידתם בפני האויב, דינו — מאסר שבע שנים.

15. מי שהפיץ ידיעות ב-מונה לערער את רוח תוש-כי ישראל בעמידתם בפני האויב, דינו — מאסר שבע שנים.

18. מי שקשר קשר למנוע באמצעים בלתי חוקיים רשות מרשויות המדינה מ-השתמש בסמכויותיה או ל-פית עזרה שימוש מסויים בסמכויותיה, דינו — מאסר עולם.

20. בסיומן זה —
"ארגון עוין" — פירושו —
חבורה של שנים או יותר, בין שהיא גוף מואגד ובין שאינה גוף מואגד, שנתקיי-מה בה אחת מאלה:

(1) מטרתה או אחת מ-מטרותיה היא לעבור עבירה לפי חוק זה, או להטיף, להסית או לעודד לעבור עבירה כזאת;
(2) היא פועלת במחתרת ומשתכשת בפעולתה ב-מעשי אלימות או באו-מים במעשי אלימות;
(3) היא פועלת נגד העם היהודי, מטיפה או מפ-יטרה לפעול, בין בישראל ובין בחוצה לה, נגד ה-עם היהודי או מעודדת או מצדיקה את מי ש-פועל כאמור.

21. מי שמיאד תפקיד ב-הנהגה או בהדרכה של אר-גון עוין או השתתף בדיו-נו או שמשג בהכר בכת-י דיו שד ארגון עוין או נאם מטעמו בפומבי, דינו — מא-סר עשרים שנה.

22. מי שהיה חבר בארגון עוין, דינו — מאסר עשר שנים.
23. מי שפרסם בכתב או ב-על פה דברי שבח, אהדה, או קריאה לתמיכה בארגון עוין או במטרותיו, דינו — מאסר חמש שנים.

24. מי שהחזיק חומר תע-מולה של ארגון עוין או ח-מר שיש בו פרסום כאמור בסעיף 23, דינו — מאסר שבע שנים.

25. מי שנתן כסף או שווה כסף לזכות ארגון עוין או הרשה כי מקום או חפץ ש-יש לו שליטה עליהם ישמש, בקביעות או במקרה מסויים לארגון עוין למטרה ממש-ית, דינו — מאסר עשרים שנים.

27. נקבע בפסק דין כמש-פט פלוני שאין עניו ערעור, או באכרזה של הממשלה ש-פורסמה ברשומות, כי ח-בר רה מסוימת היא ארגון עוין, תשמש קביעה זו ראיה על כך, כי עוד לא הוכח ה-חיפך.

